

δεν απαγορεύει την εκ μέρους φαρμακευτικής επιχειρήσεως καταχώριση στο Διαδίκτυο πληροφοριών περί φαρμάκων που χορηγούνται μόνο με ιατρική συνταγή, αν οι πληροφορίες αυτές είναι προσιτές μέσω του διαδικτύου μόνο σε όποιον τις αναζητήσει και αν η καταχώριση αυτή συνίσταται μόνο στην πιστή αναπαραγωγή της συσκευασίας του φαρμάκου, σύμφωνα με το άρθρο 62 της εν λόγω οδηγίας, καθώς και στην κατά λέξη αναπαραγωγή ολοκλήρου του φύλλου οδηγιών ή της περιλήψεως των χαρακτηριστικών του προϊόντος που έχουν εγκριθεί από τις αρμόδιες για τα φάρμακα αρχές. Αντιθέτως, απαγορεύεται η μέσω αυτής της ιστοσελίδας διάδοση πληροφοριών περί φαρμάκου, οι οποίες έχουν αποτελέσει αντικείμενο επιλογής ή επεξεργασίας εκ μέρους του παρασκευαστή και τις οποίες μπορούν να εξηγήσουν μόνο λόγοι διαφημίσεως. Στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να καθορίσει αν και κατά πόσον οι επίδικες στο πλαίσιο της κύριας δίκης δραστηριότητες αποτελούν διαφήμιση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/83, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2004/27.

(¹) EE C 267 της 7.11.2009.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 3ης Μαΐου 2011 [αίτηση του Sąd Najwyższy (Πολωνία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów κατά Tele2 Polska sp. z o.o., νυν Netia SA

(Υπόθεση C-375/09) (¹)

[Ανταγωνισμός — Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 — Άρθρο 5 — Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως — Αρμοδιότητα των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών να διαπιστώνουν ότι δεν υφίσταται παράβαση του άρθρου 102 ΣΛΕΕ]

(2011/C 186/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Sąd Najwyższy

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

κατά

Tele2 Polska sp. z o.o., νυν Netia SA

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Sąd Najwyższy — Ερμηνεία του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 ΕΚ (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) — Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως — Ζήτημα αν οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών είναι αρμόδιες να διαπιστώνουν με απόφασή τους ότι το άρθρο 82 ΕΚ δεν έχει εφαρμογή στις εμπορικές πρακτικές επιχειρήσεως

Διατακτικό

1) Το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της

[Συνθήκης, έχει την έννοια ότι αποκλείει τη δυνατότητα εθνικής αρχής ανταγωνισμού που, στο πλαίσιο ενδεχόμενης εφαρμογής του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, εξετάζει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις της διατάξεως αυτής και καταλήγει, κατόπιν της ως άνω εξετάσεως, ότι δεν υφίσταται καταχρηστική πρακτική, να λάβει απόφαση με την οποία να διαπιστώνει ότι δεν συντρέχει παράβαση του εν λόγω άρθρου.

2) Το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003 αυτού έχει άμεση εφαρμογή και απαγορεύει εθνική διάταξη που επιβάλλει να περατώνεται η σχετική με την εφαρμογή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ διαδικασία με την έκδοση αποφάσεως με την οποία να διαπιστώνεται ότι δεν στοιχειοθετείται παράβαση του εν λόγω άρθρου.

(¹) EE C 297 της 5.12.2009.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 5ης Μαΐου 2011 [αίτηση του Tribunal de grande instance de Paris (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Prunus SARL, Polonium SA κατά Directeur des services fiscaux

(Υπόθεση C-384/09) (¹)

[Άμεσοι φόροι — Ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων — Άρθρο 64 ΣΛΕΕ — Νομικά πρόσωπα εγκατεστημένα σε τρίτη χώρα — Κυριότητα ακινήτων ευρισκομένων σε κράτος μέλος — Φόρος επί της αγοραίας αξίας των εν λόγω ακινήτων — Απόρριψη αιτήσεως φοροαπαλλαγής — Εκτίμηση σε σχέση με υπερπόντιες χώρες και εδάφη — Καταστολή της φοροδιαφυγής — Ευθύνη εις ολόκληρον]

(2011/C 186/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de grande instance de Paris

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Prunus SARL, Polonium SA

κατά

Directeur des services fiscaux

Αντικείμενο

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως — Tribunal de grande instance (Παρίσι) — Ερμηνεία των άρθρων 56 επ. της Συνθήκης — Φόρος επί της αγοραίας αξίας ακινήτων κειμένων στη Γαλλία — Συμβατότητα προς τη Συνθήκη εθνικής ρυθμίσεως απαλλάσσουσας από τον επίμαχο φόρο τα νομικά πρόσωπα που έχουν την πραγματική έδρα των διοικητικών τους οργάνων στη Γαλλία ή σε κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξαρτώντας όμως τη δυνατότητα αυτής της απαλλαγής, ως προς τα νομικά πρόσωπα που έχουν την πραγματική έδρα των διοικητικών τους οργάνων σε τρίτη χώρα, από την ύπαρξη συμβάσεως διοικητικής